

Азъ приготвихъ примката и се затирихъ нататъкъ. Щомъ ме съгледа, дивата кобила настрѣхна и търти да бѣга заедно съ кончето си.

Наблизо имаше долина, камѣняци и гора. Кобилата заведе кончето си въ долината, скри го между скалитѣ, а сама хукна изъ полето, като мина близичко край мене. Азъ се затирихъ по нея и разбрахъ, че тя иска да ме отведе далечъ, салъ да не мога да найда дѣтенцето ѝ. Кобилата бѣше доста красива, затуй азъ рѣшихъ да се помѣча дано я улова.

Но изведнажъ чувамъ — кончето цвили жаловито. Спрѣ се и майката и зацвили, сѣкашъ съ думи отговаряше на плача на милата си рожба. Поцвили, па веднага се върна, като стрѣла мина край мене и се затири обратно къмъ дѣтенцето си.

Азъ се почудихъ. Вдигнахъ глава и що да видя — надъ долината се върти огроменъ орелъ, и все по-ниско се спуща, навѣрно, иска му се да разкъса и изяде кончето.

Затичахъ и азъ къмъ долината.

Ето що видѣхъ: лежи кончето, а надъ него се вие страшенъ грабителъ — орелъ. Но майката е вече тамъ и грижливо пази чедото си. Изправила се на заднитѣ си крака, съ копита се закая на орела, земята рови, скърца съ зѣби, а погледътъ ѝ е тъй хубавъ, тъй милъ!... Жално ми стана за бѣдната майка! Страшенъ е човѣка за нея, ала тя и менъ забрави, салъ да избави дѣтенцето си отъ още по-грозенъ врагъ.